

16/03/2019

Στην Ινδία για να διδάξει Λαρισαία φιλόλογος!

/ [Παιδεία και Πολιτισμός](#)

Η αγάπη για τη γνώση, τα παιδιά και την εκπαίδευση δεν έχει σύνορα. Δεν χωράει μόνο σε έναν τόπο γιατί έχει πανανθρώπινα χαρακτηριστικά. Το γεγονός αυτό το έχει αποδείξει με τις πράξεις της η Λαρισαία φιλόλογος Βασιλική Μάνδαλου, η οποία έχει γυρίσει τόπους μακρινούς, φτάνοντας μέχρι και την Ινδία για να διδάξει ψυχολογία και φιλοσοφία σε παιδιά καθηγητές και γονείς, και να διαπιστώσει πόσο οι Ινδοί αγαπούν τους Έλληνες.

Η Βασιλική Μάνδαλου είναι φιλόλογος – κριτικός λογοτεχνίας με σπουδές στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και με μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας στις μαθησιακές δυσκολίες-Ψυχική Υγεία. Αυτό το διάστημα διαμένει στη Σίφνο, ενώ τα τελευταία χρόνια η ίδια «τρέχει» δύο εκπαιδευτικά προγράμματα «Ποίηση εν κινήσει- Poetry in Motion», «Φιλοσοφία για παιδιά- Philosophy For Children/ P4C».

Η συμμετοχή της σε πολλά παγκόσμια συνέδρια, αλλά και η δικτύωση μέσω των συνεδρίων δημιούργησε ένα έντονο ενδιαφέρον σε διάφορους φορείς του εξωτερικού, ώστε τα προγράμματα διδασκαλίας να εφαρμοστούν σε άλλες χώρες σε συνεργασία με σχολεία, γονείς και καθηγητές.

Η κ. Μάνδαλου μίλησε στο Αθηναϊκό και Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων για τα προγράμματα αυτά, για την εμπειρία της από το τελευταίο ταξίδι στην Ινδία, αλλά και για τον ρόλο της γνώσης στην περίοδο της κρίσης.

Εξήγησε, πόσο σημαντικό είναι να υπάρχει σωστή διαπαιδαγώγηση των παιδιών από την οικογένεια και από το σχολείο, ενώ ανέδειξε την ανάγκη η γνώση και η μόρφωση να μπει στο επίκεντρο του ανθρώπου.

Επίσης μίλησε για την αγάπη που έχουν οι Ινδοί στον ελληνικό πολιτισμό, αλλά και τη μεγάλη αξία που δίνουν στη μελέτη και την εκπαίδευση.

Και κάπως έτσι ο δρόμος άνοιξε για τα μακρινά ταξίδια της διδασκαλίας...

Η συνέντευξη στον δημοσιογράφο Ηλία Σκυλλάκο:

Ερ. Τα τελευταία χρόνια παρουσιάζετε ορισμένα εκπαιδευτικά προγράμματα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Πείτε μας τι ακριβώς περιλαμβάνουν αυτά τα προγράμματα και πώς φτάσατε να τα εφαρμόζετε στην Ινδία;

Απ. Εδώ και πολλά χρόνια «τρέχω» δυο πρότζεκτ, τα οποία έχω παρουσιάσει σε πολλά παγκόσμια συνέδρια. Έτσι έγινε και η αντίστοιχη δικτύωση με συναδέλφους από όλο τον κόσμο και με καλέσανε από κάποια σχολεία στην Ινδία. Έμεινα περίπου ένα μήνα στην Ινδία και βρέθηκα με καθηγητές ώστε να τους παρουσιάσω τα προγράμματα που αφορούν θεωρίες της παιδαγωγικής αλλά και της ψυχολογίας.

Τα προγράμματα αφορούσαν ουσιαστικά τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών, πώς συμπεριφερόμαστε ως εκπαιδευτικοί αλλά και ως γονείς στα παιδιά.

Έχει σημασία αυτό διότι η επιμόρφωση ξεκινάει από το σπίτι.

Για παράδειγμα μπορεί κάτι να χτίζεται στο σχολείο και αν το οικογενειακό περιβάλλον είναι λάθος, τότε μπορεί να γκρεμιστεί οποιαδήποτε προσπάθεια γίνεται από τον δάσκαλο στο σχολείο.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει και στην Ελλάδα, όπου εδώ οι επιμορφώσεις των γονέων δεν γίνονται ή γίνονται από λάθος σκοπιά.

Ερ. Ποια ήταν η εμπειρία σας λοιπόν από την Ινδία και πώς αντιμετωπίστηκε η πρωτοβουλία σας από τους εμπλεκόμενους στα προγράμματα;

Απ. Η προσπάθεια αυτή αγκαλιάστηκε. Τα παιδιά «διψούσαν» να μάθουν.

Ήταν ένα «εξωτικό φρούτο» που βρέθηκε στο πιάτο τους και ενδιαφέρθηκαν να μάθουν σχεδόν τα πάντα που σχετίζονται τόσο με την καθημερινότητα στην Ελλάδα αλλά και με τον ελληνικό πολιτισμό. Το ίδιο και οι καθηγητές.

Οι δάσκαλοι ήταν χαρούμενοι που ένας άνθρωπος ήρθε από τόσο μακριά για να δει πώς λειτουργούν τα σχολεία, αλλά και τις δυσκολίες που υπάρχουν.

Εγώ επιχείρησα να επισκεφτώ διάφορα σχολεία, ακόμη και ορισμένα που βρίσκονται κάτω από γέφυρες, αλλά και στους δρόμους.

Μπορώ να πω ότι η αγάπη τους για τα αρχαία Ελληνικά και τον ελληνικό πολιτισμό είναι έντονη. Ένας καθηγητής για παράδειγμα της σανσκριτικής γλώσσας που γνώρισα σε ένα σχολείο ήταν ενθουσιασμένος και οι γνώσεις του πάνω στην ελληνική γλώσσα και στον ελληνικό πολιτισμό, με εξέπληξαν.

Ο συγκεκριμένος δάσκαλος είχε μελετήσει πάρα πολύ, αλλά και γενικά, δεν είναι καθόλου τυχαίοι οι δάσκαλοι στην Ινδία, καθώς οι περισσότεροι έχουν μεταπτυχιακά αλλά και διδακτορικά.

Οι Ινδοί αγαπάνε πολύ τους Έλληνες, διότι γνωρίζουν την αρχαία ελληνική ιστορία αλλά και βλέπουν πολλά κοινά πράγματα λόγω καταγωγής.

Ειδικά η Βακτριανή περίοδος, αλλά και η περίοδος του Μεγάλου Αλεξάνδρου για τους Ινδούς είναι ιερή.

Ερ. Ποια είναι η κατάσταση με τις κοινωνικές ανισότητες στην Ινδία σε σχέση με το επίπεδο της μόρφωσης;

Απ. Παρά τις δυσκολίες και τη φτώχεια που μπορεί να έχουν, βλέπουμε ότι στην Ινδία δίνουν προτεραιότητα στην εκπαίδευση, την παράδοση, και τα πνευματικά πράγματα. Οι άνθρωποι στην Ινδία μελετούν πάρα πολύ.

Ακόμη και ο πιο φτωχός γνωρίζει δύο γλώσσες, δηλαδή το ιδίωμα του και την αγγλική γλώσσα, ενώ όλοι σχεδόν διαβάζουν εφημερίδα. Βλέπεις δηλαδή, τους ανθρώπους να είναι συνεχώς με ένα βιβλίο, ένα χαρτί ή κάποιο έντυπο και αυτό μου έκανε τεράστια εντύπωση.

Οι ανισότητες πλέον δεν είναι τόσο έντονες όσο παλαιότερα, καθώς η μεσαία τάξη, αλλά και η εργατική τάξη έχει ανέβει επίπεδο με αποτέλεσμα οι κάστες να μην είναι τόσο έντονες.

Ερ. Ποια ήταν η πιο έντονη εμπειρία από τη συμμετοχή σας στα προγράμματα της εκπαίδευσης στην Ινδία;

Απ. Μια από τις πιο έντονες εμπειρίες που είχα στην Ινδία ήταν όταν συνάντησα μια γιαγιά σε μια συνοικία, η οποία μεγάλωνε μόνη της την εγγονή της. Με την ηλικιωμένη γυναίκα (η οποία μπάλωνε παπούτσια στο δρόμο) μιλήσαμε για λίγο με τα σπαστά Αγγλικά που γνώριζε.

Δίπλα της κάθονταν η εγγονή της η οποία ήταν τεσσάρων ετών.

Εγώ μαζί μου κουβαλάω βιβλία στα Αγγλικά γιατί ξέρω ότι οι άνθρωποι, γνωρίζουν ή θέλουν να μάθουν Αγγλικά.

Σας πληροφορώ λοιπόν ότι το κοριτσάκι που δεν είχε πάει ακόμη σχολείο, κατάφερε να μετράει μέχρι το πέντε τόσο στα αγγλικά όσο και στα ελληνικά μέσα σε δύο ώρες. Αυτό το περιστατικό λοιπόν μου ράγισε την καρδιά, διότι σκέφτηκα ότι υπάρχουν πολλά «μυαλά» που αδικούνται.

Και να σας πω και κάτι; Δεν είναι ανάγκη να πάμε στην Ινδία για τα δούμε αυτά. Αυτά τα πράγματα τα βλέπουμε και έξω από την πόρτα μας.

Μπορεί να μην υπάρχουν οι τόσες πολλές παραγκουπόλεις, όμως η αδικία και υπάρχει στην Ελλάδα και πολλά «μυαλά» καταστρέφονται στη χώρα μας.

Η κρίση στην Ελλάδα αντί να μας κάνει να στραφούμε περισσότερο προς την εκπαίδευση και να μη κοιτάμε μόνο το κέρδος, μας έκανε χειρότερους.

Και δεν δικαιολογείται αυτό. Γιατί έχουμε και τα πλεονεκτήματα να ασχοληθούμε περισσότερο με τη γνώση και την εκπαίδευση, καθώς ούτε τρώμε μια φορά στις

δύο ημέρες, ούτε κυκλοφορούμε ξυπόλητοι, ούτε πλένουμε τα ρούχα στο ποτάμι για να τα έχουμε καθαρά την επόμενη ημέρα στο σχολείο.

Πηγή: ΑΠΕ- ΜΠΕ